

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **G. P. S. R. - V. S., Š. č. X., B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany Slovenskej republiky**, Kutuzovova č. 8 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozkazu riaditeľa Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 1 zo dňa 13. februára 2004, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/305/2007 – 53 zo dňa 17. júna 2009, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/305/2007 – 53 zo dňa 17. júna 2009, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozkaz riaditeľa Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky (v personálnych veciach) č. 1 zo dňa 13. februára 2004, ktorým bol P.. I.. V. F. podľa § 21 ods. 1 písm. g/ zákona č. 370/1997 Z. z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vojenskej službe“) odvolaný z funkcie riaditeľa závodu V. a podľa § 26 ods. 2 písm. a/ zákona o vojenskej službe

bol dňom 16. februára 2004 zaradený do personálnej zálohy riaditeľa Hlavného finančného úradu – Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky. Krajský súd zrušenie napadnutého personálneho rozkazu zdôvodnil tým, že vo veci odvolania I. V. F. z funkcie riaditeľa odštepného závodu V. – o.z. K. sa služobné orgány žalovaného dôsledne neriadili ust. § 31a ods. 1 zákona o vojenskej službe, § 19 ods. 14 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku (ďalej len „zákon o štátnom podniku“) a čl. 19 Organizačného poriadku štátneho podniku V. z 1. júla 1998. Podľa názoru súdu hlavný vojenský prokurátor v svojom proteste dôvodne tvrdil, že napadnutým rozkazom bol porušený § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku a čl. 19 Organizačného poriadku štátneho podniku, ktorý bol vydaný podľa § 10 ods. 2 zákona o štátnom podniku. Krajský súd dospel taktiež k záveru, že bolo porušené ust. § 21 ods. 1 písm. g/ zákona o vojenskej službe, nakoľko I. V. F. bol pôvodne podľa § 30 ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. pridelený mimo ozbrojených síl do funkcie na plnenie úloh obranného charakteru s ponechaním vo vojenskej činnej službe, resp. od platnosti zákona o vojenskej službe bol podľa § 24 ods. 1 tohto zákona vyčlenený na plnenie úloh v štátnom podniku, ktorého zakladateľom bol žalovaný a preto nebolo možné I. V. F. odvolať z funkcie podľa § 21 ods. 1 písm. g/ zákona o vojenskej službe. Súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že až po odvolaní I. V. F. z funkcie riaditeľa odštepného závodu riaditeľom štátneho podniku, mal tento riaditeľ navrhnúť zriaďovateľovi aby minister obrany rozkazom skončil jeho vyčlenenia pre potreby štátneho podniku a súčasne rozhodnúť o vymenovaní do inej funkcie alebo zaradení do personálnej zálohy a následne prepustiť do zálohy a potom prepustiť zo služobného pomeru vojaka. O trovách konania rozhodol súd tak, že ich žalobcovi v konaní nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zmeny podľa § 220 OSP tak, aby bola žaloba zamietnutá, resp. rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušiť a konanie podľa § 221 ods. 2 OSP zastaviť. Podľa žalovaného nie je z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu zrejmé v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci žalovaným. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a tým je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Podľa jeho názoru sa na žalovaného vzťahovalo ust. § 4 ods. 2 zákona o vojenskej službe, nakoľko je nesporné, že I. V. F. bolo potrebné považovať za profesionálneho vojaka vyčleneného podľa § 24 ods. 1 zákona o vojenskej službe a súčasne sa na neho vzťahovalo aj ust. § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku. Podľa žalovaného o právach a povinnostiach vyčleneného profesionálneho vojaka vyplývajúcich zo zákona o vojenskej

službe je oprávnený konať a rozhodovať príslušný služobný orgán a o právach a povinnostiach podľa § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku je oprávnený rozhodovať riaditeľ štátneho podniku. Okrem vymenovania do funkcie riaditeľa odštepného závodu riaditeľom štátneho podniku bol však I. F. vymenovaný do funkcie riaditeľa odštepného závodu duplicitne aj ministrom a to personálnym rozkazom ministra obrany SR č. 381 z 18. decembra 2002 a toto jeho menovanie bolo vykonané v jeho záujme a to z dôvodu zmeny plánovanej hodnosti na jeho funkciu. Bez ohľadu na to či bol alebo nebol personálny rozkaz č. 1 z 13. februára 2004 vykonaný v súlade zákonom o vojenskej službe, je nesporné že nadobudol právoplatnosť. Jeho platnosť nebolo v zákonom stanovených lehotách spochybnená. Výlučne z tohto dôvodu musel byť I. F. podľa § 21 ods. 1 písm. g/ zákona o vojenskej službe odvolaný z doterajšej funkcie pred zaradením do zálohy podľa § 26 ods. 2 písm. a/ zákona o vojenskej službe. Podľa žalovaného je skutkový a právny stav teraz taký, že riaditeľom štátneho podniku nebol doteraz I. F. z funkcie riaditeľa odštepného závodu doteraz podľa § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku a podľa čl. 19 Organizačného poriadku zrejme doteraz odvolaný. Toto však nie je problém žalovaného ale štátneho podniku. S týmto sa však prvostupňový súd vôbec nezaoberal. A preto je v tejto časti rozsudok nepreskúmateľný. I. F. bol prepustený zo služobného pomeru personálnym rozkazom č. 48 z 23. februára 2004 a tento rozkaz nebol napadnutý a preto prípadné zrušenie personálneho rozkazu č. 1. z 13. februára 2004 nemôže mať na jeho služobný pomer vplyv. Podľa žalovaného je zrušenie personálneho rozkazu č. 1 z 13. februára 2004 je objektívne nevykonateľné. Žalovanému nie je zrejmé ako má postupovať po zrušení napadnutého rozhodnutia, ak nie je oprávnený konať na základe čl. 19 Organizačného poriadku a § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku ak na to podľa súdu nie je oprávnený. Podľa žalovaného v súčasnej dobe nemá prípadné zrušenie personálneho rozkazu č. 1 z 13. februára 2004 žiadny praktický význam a nie sú s nim spojené žiadne právne následky, hlavne vo vzťahu k prípadnému trvaniu služobného pomeru I. F.. Náhradu trov konania nežiadal priznať.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že odvolať alebo menovať I. F. do funkcie riaditeľa odštepného závodu štátneho podniku mohol iba riaditeľ tohto štátneho podniku a keď tak urobil duplicitne aj minister svojim personálnym rozkazom je toto jeho rozhodnutie v rozpore so zákonom, pretože ako minister na to nebol oprávnený. Podľa žalobcu nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že personálny rozkaz č. 1 z 13. februára 2004 nebol napadnutý zákonným spôsobom, nakoľko hlavný vojenský prokurátor podľa proti tomuto právoplatnému rozkazu v zákonnej lehote protest prokurátora, ktorému však minister

nevyhovelo 17. apríla 2007 rozhodnutím č. KaVSU-4-109/2007. Proti tomuto podal I. F. v zákonnej lehote rozklad a minister obrany svojim rozhodnutím UPS-467-111/2007 z 24. septembra 2007 rozklad zamietol. Následne hlavný vojenský prokurátor podal v zákonnej dvojmesačnej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave. To, že došlo k prekročeniu právomoci zakladateľa štátneho podniku dokladuje aj list zástupcu generálneho právneho zástupcu ministra obrany SR č. HFU/K-59/6-7602003/OFPO. Pokiaľ odvolateľ namietal, že došlo k zrušeniu celého personálneho rozkazu aj vo vzťahu k I. M. H., tak uvádza, že v tejto časti bola podaná samotná žaloba na krajskom súde. Podľa žalobu z rozsudku je zrejmé, že sa súd zaoberal personálnym rozkazom v časti týkajúcej sa I. F.. Podľa názoru žalobcu bude musieť žalovaný postupovať v súlade s novým protestom prokurátora tak, ako na to poukázal súd prvého stupňa. Teda odvolať I. F. z funkcie riaditeľa odštepného závodu riaditeľom štátneho podniku, ktorého je zriaďovateľom, následne ukončiť jeho dočasné vyčlenenie podľa § 60 ods. 1 písm. g/ zákona 346/2005 Z. z. a zaradiť menovaného do personálnej zálohy a hľadať voľné miesto prípadne prepustiť do zálohy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1, veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 27. októbra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku riaditeľ vymenúva a odvoláva svojho zástupcu z radov zamestnancov podniku, ktorý ho v čase jeho neprítomnosti zastupuje v plnom rozsahu jeho práv a povinností. Ak riaditeľ určí viacerých zástupcov, určí aj poradie, v akom ho zastupujú. Ďalej vymenúva a odvoláva ďalších seba priamo podriadených zamestnancov podniku.

Podľa čl. 19 Organizačného poriadku štátneho podniku Vojenské lesy a majetky SR, š.p. z 1. júla 1998 odštepný závod riadi riaditeľ odštepného závodu, za túto činnosť zodpovedá riaditeľovi štátneho podniku: Riaditeľa odštepného závodu menuje a odvoláva riaditeľ štátneho podniku.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu pri vydaní rozkazu riaditeľa Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 1 zo dňa 13. februára 2004, voči ktorému podal v zákonnej lehote protest prokurátor číslo *Hd4029/06-86 zo dňa 26. januára 2007* a ktorému nebolo vyhovené.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že krajský súd dospel k záveru o nezákonnom vydaní napadnutého rozhodnutia - rozkazu riaditeľa Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 1 zo dňa 13. februára 2004 a to tým, že boli prekročené jeho kompetencie, resp. že vydal rozhodnutie, ktoré zo zákona a organizačného poriadku nemohol vydať.

Aj podľa odvolacieho súdu, zhodne s rozhodnutím krajského súdu v danej veci ako aj v súlade s protestom prokurátora je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie - rozkaz riaditeľa Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 1 zo dňa 13. februára 2004 vydal orgán, ktorý toto rozhodnutie nemohol vydať, nakoľko podľa ust. § 19 ods. 14 zákona o štátnom podniku jediným oprávnený toto rozhodnutie vydať, teda rozhodnúť o odvolaní I. V. F. z funkcie riaditeľa odštepného závodu K. bol len riaditeľ tohto štátneho podniku a to aj podľa čl. 19 Organizačného poriadku z 1. júla 1998. Keďže však riaditeľ štátneho podniku Vojenské lesy a majetky SR, š.p. tak aj podľa tvrdenia žalovaného dodnes neurobil a žalovaný tak urobiť nemohol, správne prvostupňový súd napadnuté rozhodnutie - rozkaz riaditeľa Úradu správy rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 1 zo dňa 13. februára 2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o námietky žalovaného, že nevie čo má robiť a ako má postupovať vo veci ďalej, tak táto námietka je bezpredmetná. Nie je totiž úlohou súdu v súdom prieskume rozhodnutí, radiť alebo poskytovať správnym orgánom návody ako majú postupovať v konaní ďalej. Súdu zo zákona takéto povinnosti ale ani oprávnenia neprislúchajú. Je však povinnosťou súdu v prípade, že je rozhodnutie správneho orgánu napadnuté žalobou,

rozhodovať o tom, či je vydané v súlade so zákonom alebo nie a či v žalobe uvádzané dôvody zakladajú skutočnosť, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon alebo bola zistená taká vada konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolačí súd zdôrazňuje, že nie je možné pripustiť taký výklad zákona, ktorým by správny orgán svojvoľne rozhodoval nad rámec svojich právomoci, ktoré mu vyplývajú zo zákona. Úlohou správnych orgánov v administratívnom konaní je striktne postupovať v súlade s ústavou a zákonmi pri vydávaní svojich rozhodnutí a to v súlade s princípmi právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy, t.j. princíp právnej istoty a rovnosti. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že *ich budú správne vykladať a aplikovať* (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty a rovnosti účastníkov musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09).

V tomto prípade bola takou vadou konania skutočnosť, že o odvolaní I. F. z funkcie riaditeľa odštepného závoru rozhodoval orgán ktorý na to nebol oprávnený. Preto nezostávalo odvolaciemu orgánu nič iné, než rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 OSP.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1, veta prvá OSP v spojení s § 151 ods. 1 a 2 OSP tak, že úspešným žalobcom nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko si žiadne trovy konania neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 27. októbra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská